

Kardos Ferenc

kortalan

Most is pontosan ugyanolyan vagyok
mint voltam, ki látta, hallotta egykor.
Csak süketebb, vakabb, erőtlenebb.
Rámködösödik, körülzsong a kor.
Millió szembogár, ezernyi éneklő, jajgató ajk,
minden zeng, de semmi sem hív, hajt,

szívem börtönében az Isten is szenved...

Attilának*

Hidegen fújnak a szelek
Talán téged is siratnak.

Nevető tócsák ölébe
csöppenő kaján mosolyod
apró hullámverése
majd eláll, talán holnap -
de ma tábláid is
könnyezik istenük.

Felismerem már
ellenvetéseid
és bátorításaid árnyát,
türelmetlen türelmed,
mind kitapasztalva
akár a gazda a földet,
mégméri az embert.

S hiába könnyű, nem szidod,
hiába nehéz, nem dicséred.
Csak hagyod: hadd rakosgassa
maga mellé súlygondolataidat.
Hátha nyom a latba...

S közben belekeveredik
egy-egy foszló mondatvég
a keserédes seritalba.

Valahol most is létezel,
tudom, s hiszem, nem egyedül.
Újabb kedvtelésed tán
– párezer évre –
megörökíteni a Földet
egy Plútóra kiakasztott,

szigorúan fogalmazott táblán,
mire - ha arra jár -,
üstökös, nap, kósza foton,
rákacsint, s kedvet kapva
végigtábláz a Tejúton.

Harmatnyi rész pedig, ha marad,
szájszögletben mosolydarab,
eltesszük, hogy megidézhesünk
ha van rá alkalom.

Hidegen fájnak a szelek
Talán téged is siratnak.
Valahogy megleszünk...

*Tarnóczky Attila lokálpatrióta tanár, polihisztor 2020 októberében hunyt el. A korábbi fizikatanár, sziklakertész, sakkozó, országgyűlési képviselő, várospolitikus, népzene- és Oláh Ibolya-rajongó, nyugdíjas éveit annak szentelte, hogy Nagykanizsa várostörténeti jelentőségű épületein megörökítse – tömör feliratú táblákon, kisebb-nagyobb makettekben – a város 1945 előtti életének egy-egy mozzanatát. Kik lakták, mivel foglalkoztak e házakban annak idején, hogyan alakult át az épület. Emellett összeállított erről egy hatalmas adatbázist is (holmi.nagykar.hu). Az irodalmat is kedvelte, elsősorban valahai tanártársaival (mindannyian a Mező Ferenc Gimnáziumban tanítottak nyugdíjazásukig), Pék Pállal (a Pannon Tükör alapító főszerkesztőjével) és Takács Lászlóval ápolt bensőséges viszonyt.

S volt egy szabad szellemű, sok nézetet képviselő, de ütköztetni tudó baráti körünk is Kanizsán, amolyan 21. századi polgári szalon, hol a csevegések, viták közt megtermett néhány újabb alkotás is. Ezt a hagyományt, immár Tarnóczky Körként, ma is folytatjuk. Tarnócky Attilával éppen táblaavatásra készültünk (az ő szövegével) a kanizsai Piarista Gimnázium falára, amikor elszóltotta őt az Úr az égi házak feltérképezésére. Végül a táblaavató egyben róla szóló megemlékezéssé is alakult. Czupi Gyula (könyvtáros, könyvkiadó, aki szintén szerkesztette valamikor a Pannon Tükört) mesélt róla, s e vers ekkor el is hangzott egy másik baráti körben, Horváth István (Radnóti-díjas) tolmácsolásában.